

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Křtem jsme byli spolu s Kristem pohřbeni ve smrt,
abychom vstoupili na cestu nového života.*

Řím 6,4

Úvodní slovo

Sestry a bratří, stojíme na prahu Svatého týdne. Slavení Velikonoc má být letos zvláštní především skutečností, že se děje uprostřed Vekého jubilea 2000. Je tedy opět obdařeno nabídkou mimořádných Božích darů. Hod Boží velikonoční je 2. jubilejním dnem, dnem vděčnosti za náš křest a připomenutí si jeho důležitosti. V každém farním kostele bude po celý den možné získat odpustky svatého roku, ale to jistě není to jediné, co můžeme od Boha získat.

Velikonoce, to není jen Velikonoční pondělí, ale také Zelený čtvrtek, kdy

s Ježíšem zasedneme k jeho stolu, Velký pátek, kdy stojíme pod křížem, a Velikonoční vigilie, kdy uprostřed noci očekáváme první záblesk vzkříšení a otevíráme slavení největšího křesťanského svátku: Slavnosti Vzkříšení Páně.

Neumím si představit, že by bylo možné prožít Velikonoce a neprožít celou cestou, kterou nás vedou obřady Svatého třídní. Bylo by to jako přijít do divadla na závěrečný potlesk.

Zvu vás tedy co nejupřímněji ke slavení Velikonoc!

Váš Otec Petr Vrbacký

Farní rada

farnosti u kostela sv. Tomáše v Brně

Jak bylo stanoveno, přinášíme v tomto čísle farního časopisu celkové výsledky voleb do farní rady a posléze její definitivní složení pro 1. funkční období (březen 2000 – březen 2002).

ZÁPIS O VÝSLEDČÍCH VOLEB DO FARNÍ RADY ZE DNE 20. 3. 2000:

Celkem odevzdaných hlasů: 493
z toho neplatných: 13
Pořadí zvolených kandidátů podle počtů jim odevzdaných hlasů:

<i>Jméno</i>	<i>Počet hlasů</i>
1. Kolek Ludvík	211
2. Koukalová Ludvíka	153
3. Kania Ivan	149
4. Kaďourek Vladimír	125
5. Caha Jan sen.	121
6. Řezníček Jiří	121
7. Kaďourková Božena	118
8. Svoboda Augustin	113
9. Zelenka Petr	113
10. Synková Jana	98
11. Borkovcová Jana	97
12. Bureš Zdeněk	92
13. Kotek Václav	87
14. Konzal Petr	86
15. Caha Jan jun.	85
16. Drobný Tomáš	78
17. Malý Stanislav	76

18. Kyselková Marie	74
19. Keprt Jan	73
20. Vácha Ondřej	70
21. Zelenková Marie	67
22. Veselý Vojtěch	60
23. Javorová Marie	56
24. Bezděk Pavel	47
25. Lorenc Jan	46
26. Prokš Petr	46
27. Kalas Vladimír	33
28. Balcarová Zdenka	32
29. Svoboda Jan	30
30. Lyková Veronika	24
31. Svoboda František	23
32. Sáblík Jiří	22

Celkové složení farní rady pro 1. volební období:

Členové volení: Ludvík Kolek, Ludvíka Koukalová, Ivan Kania, Vladimír Kaďourek, Jan Caha sen. a Jiří Řezníček

Členové jmenovaní: Kateřina Bartošová, Jana Borkovcová, Pavel Bezděk, Miloslav Špička, Marie Turečková a Petr Zelenka

Členové z titulu funkce: Petr Vrbacký, Josef Šik, Jiří Topenčík, Jiří Palacký, Ivan Synek a Renata Chmelíková

O činnosti farní rady budete průběžně informováni především prostřednictvím farního časopisu. Od této chvíle máte možnost obrátit se na kteréhokoliv člena farní rady s jakoukoli záležitostí či námětem, týkajícím se života farnosti. Termín zasedání farní rady bude předem zveřejňován v nedělních ohláškách.

Informace

aktuální dění ve farnosti

• **Pout' brněnské mládeže do Křtin** se koná 8. května 2000. Hromadný odjezd ze Staré osady směr Líšeň ze stanoviště linky č.45 v časech 8:06, 8:26, 8:46. Předpokládaný návrat autobusem ze Křtin v 18:00. Akci pořádá sdružení Elpis pod záštitou DCM Brno. Účast přislíbil i Mons. Jiří Mikulášek. Další podrobnosti naleznete na nástěnce.

• **KROUŽEK 2000**

V sobotu 20. května 2000 se koná 4. setkání všech, kdo chtějí obohatit jedno neuměle-umělecké odpoledne zvané KROUŽEK 2000. Ať už se chcete podílet jako hrající, recitující, tančící, vystavující, zpívající, vstřebávající a žasnoucí, jste srdečně zváni na 13 hodinu do bývalého kláštera v Dolních Kounicích – Rosa Coeli. Účinkující prosíme o oznámení účasti předem do 12. května Markétě Zelenkové (tel: 05/41 24 75 74) nebo Orkovi (05/43 23 45 01). S sebou si vezměte něco na sezení (karimatku, židličku, ...) a pár drobných na malé občerstvení. Ukončení předpokládáme ve večerních hodinách s možností přespání do dalšího dne.

• **Limonádový Joe aneb Bílý myšák** – jevištní zpracování filmové podoby díla Limonádový Joe v nastudování členů farnosti sv. Tomáše v režii Pavla Okapa Koukala.

místo: divadlo Barka (Svatopl. Čecha 35a)
termín: 14. května 2000 v 19:00

• **Koncert skupiny ŠalMíJá** se uskuteční 1. května 2000 v 16:00 v kostele sv. Jakuba. Vstupné je dobrovolné. Všichni jste zváni. (*ŠalMíJá = Můj pokoj je Pán*)

Hana Rudolfová

IUBILAEUM A.D. 2000

Prožili jsme nedávno 1. jubilejní den Svatého roku 2000 – jubilejní den manželů – a snad jsme se mohli i přesvědčit, že rok spásy opravdu „funguje“. Totiž že lze zakusit dar Boží přítomnosti a přijetí jeho darů, pokud se člověk Bohu otevře, pokud je připraven.

Dalším jubilejním dnem je den největšího křesťanského svátku, Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, den obnovy křesťanských slibů. Příprava na něj i samo slavení je tentokrát velmi snadné: Spočívá v účasti na slavení Velikonočních svátků tak, jak je církev slaví už dvě tisíciletí. Máme před sebou stůl bohatě prostřený Božími dary: slovem, eucharistií, křtem, výmluvně symbolickou liturgií obřadů celého Svatého třídení. Stačí přijít a zasednout ke stolu.

Na povzbuzení citujeme slova Otce biskupa Vojtěcha z homilie, kterou pronesl při české národní pouti v Římě 31. 3. 2000:

„Očekáváme zázrak proměny našeho života. Zázrak, který z nás sejme všechny okovy a pouta, jimiž jsme drženi v otroctví zla. Zázrak, který zasype propast mezi mnou a Bohem, zboří zdi mezi mnou a druhými. . .

Co je vlastně tou propastí, která má být zasypána? Je to náš strach z přílišné blízkosti Boha. Přestože říkáme: Věřím v Tebe, věřím ve Tvou lásku ke mně – ve skrytosti si myslíme: Raději se ke mně moc nepřibližuj. Říkáme: Chci Ti zcela patřit, všechno mé je i Tvé, nalož s tím podle své vůle – a zároveň máme strach, že to udělá, že mě bude do všeho mluvit, že už nebudu svobodný, ale upadnu do závislosti.

A přece on do této nejistoty, obav a strachu vstupuje se svou láskou a odpuštěním. A závislost na něm je jediná závislost, která na rozdíl od jiných vede ke svobodě. Ke svobodě Božích dětí.“

Sobota 25. 3. 2000

jubilejní den manželů

Sobotní mše svatá, kostel naplněný „k prasknutí“. To není jen tak samo sebou. A nebylo. Tento krásný jubilejní den manželů musela připravit řada obětavých lidí, a proto díky vám všem. Ale především díky Tobě, Pane, za Tvůj milostiplný rok. A hned poté díky všem přednášejícím (páteční přednášky), díky zpěvákům, díky těm, jež vymysleli kouzlo bílých karafiátů, těm, kdo je obstarali, těm, co hlídali děti, aby vše mohlo být krásné a dobré.

Slavnostní vůně kadidla, slavnostní chvíle pro manžele při obnově slibu po jednom, dvou či dvaceti a více letech. Slibu tolikrát prověřeného životem, který si dávají každý den a jenž vznešeně zazněl v této chvíli. Slib, při kterém přichází Bůh, aby společně s mužem a ženou vstoupil do manželství, Bůh, na kterého je spolehnutí, i kdyby ten druhý byl slabý a nedokázal žít, co slibuje, i kdyby přišly těžké zkoušky. Bůh věrný a pevný nikdy nezklame.

Před pozdravením pokoje přinesli ministranti nádherné bílé karafiáty se štíhlými dlouhými stonky, každý muž si pro ně mohl přijít a poté předat svojí ženě. Každá žena si v té chvíli mohla připadat úžasná jako královna v očích svého muže. Jakoby Ježíš otvíral cestu čarovným kvítkem – tím kouzlem je láska. A láska je něco, co je třeba denně oživovat, o co je třeba denně usilovat, čemu je třeba se denně učit.

Líbezné hlasy zpěváků povznášely naše srdce blíž k nebeskému Otci, bylo tak snadné cítit radost a usmívat se. Ještě chvíli před kostelem, potom divadelní představení a zítra nebo pozítří realita všedního dne. Znovu nás budou trápit stejné věci, znovu se budeme setkávat s různými lidmi a nic nebude tak snadné jak se zdálo předtím. Ale Bůh zůstává s námi. Dává nám sílu ve chvílích slavnostních, kdy se naše srdce naplňuje po okraj radostí, stejně tak jako ve chvílích krušných jde s námi prašnými cestami. Nepřichází, aby změnil svět, ale aby změnil naše srdce, jestliže je mu otevřeno. Můžeme mít pocit, že by se především měli změnit ti okolo nás, a přesto nám Bůh otvírá oči a ukazuje nám, co můžeme měnit na sobě samých s očima upřenými na Něj.

A tak ještě jednou – díky.

– no –

Marnotratný syn

reportáž

Procvičování nepravidelných sloves je vždy únavné, a proto mě vůbec nepřekvapilo, že když byl na řadě Zdeněk Plech, student 3. ročníku konzervatoře, obor operní zpěv, se místo italské věty ozvalo: „A paní profesorko, víte, že píšu muzikál? Bude se jmenovat Marnotratný syn a bude to bomba.“ „Tak tomu bych i věřila, Zdeňku, že to bude pěkný výbuch.“ „Teda, paní profesorko,“ zahřmělo rozhořčeně třídou,

„jestli si myslíte, že vám ještě někdy podržím dveře. . .“ „To mě mrzí, a já myslela, že chceš jedničku z italštiny.“ Rozhovor by asi pokračoval v tomto duchu, neboť jsme se Zdeňkem hned v prvním ročníku uzavřeli pevné přátelství a kromě toho jinak se s ním mluvit ani nedá, ale bylo nutné se vrátit k italským nepravidelným slovesům.

Po nějaké době se ale Zdeněk na mou (výjimečně vážně myšlenou) otázku: „Tak co, jak ti to jde?“ rozpačitě škrábe za uchem. „Víte, čím víc písniček složím, tím mi to připadá pořád víc stejné. Ale,“ a to už zase ožil, „přizval jsem si na pomoc Františka Fialu. To byste měla slyšet: sedne za klavír a písnička ožije, mění se, graduje a zase se tiší, prostě je to super.“ Kývla jsem, že Františka a jeho improvizální schopnosti znám a že si nemohl vybrat za parťáka nikoho lepšího.

Čas běžel. Zdeňka čekala maturita, závěrečné zkoušky, mezitím účast v několika mezinárodních pěveckých soutěžích, studium na Jamu a hostování v Olomouckém městském divadle. Přes všechnu tu spoustu práce dozrává i muzikál Marnotratný syn. Dozrává za podpory pana Radovana Lukavského, jehož hlas provází celý příběh. Příběh ze současnosti inspirovaný podobenstvím o Marnotratném synovi a příběhem Kaina a Ábela. Pěvecké výkony i celkové nastudování má profesionální úroveň. Příběh sám udržuje

diváka v soustředěnosti a vede ho k zamyšlení nad svobodnou cestou člověka, v níž je hledání, poklesky a chyby, snaha o dobro, hřích a nakonec milosrdné Odpuštění.

Zdeněk sám nazývá toto dílo pouhým pokusem o oslovení dnešní mladé generace. Bravo, Zdeňku, pokus se vydařil (i když se Hliník odstěhoval do Humpolce). A Františku, Tobě také patří dík a doufáme, že se zas brzy přestěhuješ k nám do Brna.

– soj –

Slovo nemocným

Bázeň před Hospodinem oblažuje srdce, dává veselí, radost a dlouhý věk.

Sir 1,12

V lidském životě nezíská člověk nic zadarmo, ale o všechno musí usilovat, a proto ani správné prožívání stáří neumí člověk automaticky, ale musí se učit přijmout skutečnost, že už má za sebou podstatnou část života a že se proto musí umět vyrovnat s tím, že na jeho místo nastoupili lidé, kteří jsou podstatně mladší, plní energie a touhy v životě něco dokázat. Starý člověk jim nemůže závidět ani nemůže být stále nespokojený a litovat, že v mládí neměl takové možnosti, jaké mají mladí lidé dnes, protože kdyby tak jednal, škodil by sobě a do společnosti by přinášel nespokojenost a neklid.

Na stáří se nikdo nemůže dívat jen jako na období, které je naplněno pouze bolestí a těžkostmi, ale i jako na období, ve kterém jsou i radosti, které jsou pochopitelně jinačí, než u mladých lidí. V této době má každý člověk víc času a může se zamyslet nad tím, co prožil a co prožívá, a může všechno hodnotit nezaujatým pohledem, a proto objektivně. Když si uvědomí, kolik dobra ve svém životě od Boha dostal, může nechat svoji duši proniknout vděčností za všechno a setrvávat klidně v tomto stavu. Stejně může klidně setrvávat v radosti, která je důsledkem toho, že se mu něco podařilo nebo že mu někdo nečekaně prokázal službu, se kterou nepočítal a která mu hodně pomohla. Důvodů k radosti je hodně a mohou to být běžné věci každodenního života, ale musíme se na ně umět dívat a vnímat je. Tak vnímat svět a události vyžaduje námahu, ale stojí to za vynaložené úsilí. Když budeme vidět za vším Boží dobrotu a lásku k nám, bude nás to naplňovat vnitřním pokojem a jistotou, že Bohu na nás záleží a že nás nikdy nezklame.

I když je člověk starší, musí mít stále něco, na co se těší. Nemusí to být nic mimořádného. Může to být setkání se známým člověkem, se kterým nás spojují společné zájmy anebo kus společně prožitého života. Když není možné se setkat osobně, stačí často telefonický rozhovor nebo dopis. Dokud je člověk schopen číst, může mu hodně radostných chvil přinést dobrá kniha, při jejíž četbě nemusí spěchat,

ale může klidně aplikovat přečtené na svůj život.

Častým důvodem nespokojenosti starých lidí je pocit samoty a dojem, že jsou opomíjeni a zbyteční. Zapomínají, že lidé kolem nich jsou ještě zaměstnaní, jsou větší část dne mimo domov, a když se vrátí, mají hodně povinných prací, které je plně vyčerpávají. Z jejich jednání neplyne, že nemají zájem o staré lidi, ale skutečnost, že už na to nestačí. Proto je třeba být velkorysí a ocenit všechno, co pro nás ostatní dělají a nemít přehnané požadavky.

Když budeme mít opravdový zájem a snahu, podaří se nám prožívat každé období našeho života tak, aby to bylo přínosem pro nás i pro lidi, se kterými jsme ve styku. S Boží pomocí se nám podaří překonat i nepříjemné nebo těžké chvíle našeho života.

O. Josef Šik

Z farní charity

JSOU BEZDOMOVCI PROBLÉMEM? JAK SE ZACHOVAT K BEZDOMOVČŮM?

Články pod těmito nadpisy se otázkou bezdomovců zabývaly již v ročníku 1994 „Tomáška“. Autoři tehdy předložili několik námětů, jak bezdomovcům vycházet vstříc a snažit se o jejich výchovu, a několik názorů na to, je-li rozumné či nerozumné dávat jim peněžní dary. V závěru pak

zdůraznili, že odpověď na to, jak se budeme chovat k „našim“ bezdomovcům u kostelních dveří, si musíme najít v různých situacích každý sám, a že při pokusech o jejich výchovu musíme být trpěliví, důslední a podporovat tento záměr i stálou modlitbou.

Od té doby uplynula řada let a o mnohém jsme se poučili. Uveďme např. zkušenost s panem Z. L. Ten dostal dokonce od města byt. Nájemné jsme mu v prvních měsících částečně hradili z charitních peněz a někteří lidé z naší farnosti mu také pomáhali při vyřizování osobních dokladů, aby mohl dostávat důchod. Ale to všechno již patří minulosti. Dnes ho potkáváme u kostela k nepoznání změněného dlouhodobým působením alkoholu, nemocného a neschopného normálně komunikovat. Jeho případ se zdá být jasným potvrzením názoru, že peníze vedou bezdomovce do pekel, a také ukazuje, že síly jednotlivců jsou slabé v boji s alkoholem, který podlamuje jejich vůli a jakoukoliv dobrou snahu.

Tak v průběhu času začaly kvalifikovaněji pečovat o jejich základní životní potřeby některé organizace. Jednou z organizací, které poskytují pomoc lidem v nouzi, je i *Oblastní charita Brno*. Obrátili jsme se tedy na pracovníci této organizace Ing. Simonu Kubišovou s několika dotazy, které nám velmi ochotně zodpověděla:

Co je cílem úsilí Oblastní charity Brno na tomto poli její činnosti?

Ideou projektu je dát každému společensky nepřizpůsobenému člověku šanci

„vrátit se“ do společnosti. Do skupiny lidí bez domova patří většinou ti, kdo se nedokážou vypořádat s krizovou životní situací (často to bývá rozvod, návrat z výkonu trestu, ztráta rodinného zázemí, neschopnost hledat zaměstnání) a v důsledku toho se cítí odstrčeni a opomíjeni.

Budeme-li chtít poradit některému bezdomovci, aby se obrátil o pomoc na Oblastní charitu, kam a za kým by měl jít?

Pro lidi v nouzi slouží *Sociální poradna* na ulici Joštova 4 (tel. 05/42 21 10 33), která má denně úřední hodiny. Poskytuje služby osobám, které se přechodně ocitly nebo žijí v mimořádně obtížných poměrech, a osobám, jejichž životní způsoby vedou ke konfliktu se společností, k překonání jejich nepříznivé situace. Činnost poradny slouží také k ochraně společnosti před vznikem negativních jevů. Sociální pracovnice paní Gottwaldová řeší jednotlivé případy jak na svém pracovišti, tak v terénu, kde se provádějí jednotlivá šetření.

Co konkrétního může poradna poskytnout občanům v nouzi?

Poradna vyslechne každý jejich problém, a pokud o to klient stojí, poskytne mu především informace o jeho právech a povinnostech. Dále okamžitou pomoc v materiální nouzi (základní oblečení, potraviny, zajištění přepravy do místa trvalého bydliště, pomoc při vyřizování nového občanského průkazu, pomoc při vyřizování dávek státní sociální podpory).

V rámci pomoci jednotlivým občanům poradna spolupracuje s Magistrátem města Brna a jeho kurátory, Policií ČR, úřady městských částí a s nestátními subjekty, např. s diakonií, Armádou spásy a dalšími charitativními zařízeními v Třebíči a v Olomouci.

Můžete nám říct, kolik asi je zájemců o tyto služby Sociální poradny?

V roce 1997 využilo těchto služeb 504 klientů a uskutečnilo se 680 návštěv. V roce 1998 to bylo 637 klientů a 775 návštěv, v roce 1999 703 klientů a 750 návštěv.

Co se dá dělat s člověkem žijícím v obtížných poměrech, který není přes všechnu pomoc schopen nebo dokonce odmítá zařadit se zpět do společnosti?

Další pomocí pro takové lidi je *Denní centrum pro lidi bez domova* na ulici Karlova 59 (tel. 05/45 21 34 42). Toto centrum bylo původně zřízeno Diecézní charitou Brno jako služba pro propuštěné vězně. Později činnost Denního centra nabyla nového smyslu a byla rozšířena o služby pro lidi bez domova. Nabízí se zde možnost denního servisu, tj. hygieny, holení, sprchování, výměny oblečení, poskytnutí jednoduché stravy. V současné době zajišťují chod centra dva pracovníci na plný úvazek. V roce 1997 využilo těchto služeb

504 klientů při 680 návštěvách, v roce 1998 551 osob při 1562 návštěvách, v roce 1999 474 klientů při 1286 návštěvách. Azylový dům (s možností přespání) je v Brně zatím jen jeden a provozuje jej Armáda spásy. Do budoucna se počítá s otevřením druhého – charitativního – azylového domu.

Pohled na bezdomovce v brněnských ulicích bývá skličující a také určitá bezradnost nás všech při styku s nimi nepůsobí povzbudivě. Položíme vám tedy poslední otázku: Máte také evidenci o případech lidí bez domova, kteří se po návštěvě v charitní poradně dokázali zařadit do společnosti, a můžete nám říci alespoň přibližně, kolik takových příběhů s dobrým koncem bylo mezi všemi těmi výše zmíněnými počty vašich klientů?

To se dá skutečně těžko evidovat, a tak se musíte spokojit s odhadem: asi 5 za rok 1997, 15 za rok 1998 a 28 za rok 1999.

Děkujeme vám za vyčerpávající odpovědi. Těšíme se, že budeme-li – jak už to v poslední době děláme – svěřovat finanční dary určené bezdomovcům raději do vašich rukou než jim samým a nezapomeneme-li na výzvu na začátku našeho rozhovoru, že je třeba tento (a nejen tento) záměr charity podporovat stálou modlitbou, bude oněch tragických individuí kolem nás stále ubývat. Bůh at'vám žehná ve vaší ušlechtilé práci!

*Za „Tomáška“ se dotazovali
Kadourkovi*

Internet – k čemu?

Už jste zajisté (alespoň z novin, z televize či rozhlasu) slyšeli o Internetu – o celosvětové informační síti; co všechno umí a nabízí svým uživatelům. Pojďme se tedy nyní podívat, co nabízí konkrétně nám:

- Nevíte, co se bude v následujícím týdnu číst při mších svatých? Pokud nemáte zrovna po ruce Katolický týdeník, tak zkuste **www.vira.cz**.
- Uteklo vám některé číslo Katolického týdeníku či jeho přílohy Perspektivy? Podívejte se na **www.Net-Angel.org**. Najdete tam pár posledních čísel KT.
- Jestli vás zajímá, o čem jedná Česká biskupská konference, tak se koukněte na **cbk.cirkev.cz**
- **www.ChristNet.cz** je křesťanský internetový magazín přinášející denní zprávy z domova i ze světa.
- Na adrese **www.katolik.cz** je soupis všech nedělních bohoslužeb v brněnské diecézi. Taktéž zde naleznete podrobnosti o pouti brněnské mládeže do Křtin, která se koná 8. května.
- Oficiální stránky Vatikánu naleznete na **www.vatican.va**. Jsou k dispozici ve všech světových jazycích (kromě češtiny).

Co se událo

z farní matriky

V měsíci březnu se s námi rozloučili:

Jaroslav Thoř	74 let
Lubomír Emil Havlík	75 let
Irma Zwilingová	89 let
Božena Laudátová	77 let
Květa Goldová	73 let
Marie Dufková	83 let
Helena Karpinská	82 let
František Kadlec	90 let
Vladimír Bahenský	57 let
Miloslav Goliáš	79 let
Alena Rupčíková	54 let
Anděla Mylbachrová	87 let

V měsíci březnu byli pokřtěni:

Hedvika Maria Dunčičová	22.11.1999
Petra Marie Šmerdová	10.12.1999
Lenka Hana Mrhačová	13.1.2000
Pavla Marie Chvalkovská	25.11.1999
Marie Štěpánčiková	2.3.2000
Ondřej Ladislav Coufal	10.9.1999
Marie Neumannová	24.11.1999
Marek Vladimír Jarušek	16.1.2000
Jakub Michal Tichý	5.1.2000

V měsíci březnu si slíbili věrnost:

Petr Džubák a Lenka roz. Tesaříková	2.3.2000
--	----------

Ministranti

rozpis služeb

Rozpis na Bílou sobotu 22.4. uvedený v Tomáškově č.7 je neplatný! Další podrobnosti týkající se rozpisu ministrantských služeb v průběhu Svatého týdne najdete na nástěnce.

Neděle Zmrtvýchvstání Páně 23.4.

6:00	Tomáš 7	Kuba 19
7:45	Martin 18	
9:00	Šimon P.	
11:00	Štěpán 26	Lukáš 2

Pondělí velikonoční 24.4.

6:00	Petr 23	Vašek 5
7:45	Francek 15	
9:00	Dan 13	
11:00	Lukáš 8	Mates 3

Sobota 29.4.

17:30	Štěpán 26	Lukáš 2
-------	-----------	---------

Neděle 30.4.

6:00	Šimon P.	Martin 18
7:45	Kuba 19	
9:00	Tomáš 7	
11:00	Prokop 6	Štěpán 16

Sobota 6.5.

17:30	Petr 23	Dan 13
-------	---------	--------

Neděle 7.5.

6:00	Lukáš 8	Mates 3
7:45	Filip 4	
9:00	Vašek 5	
11:00	Francek 15	Štěpán 14

Sobota 13.5.

17:30 Prokop 6 Štěpán 16

Neděle 14.5.

6:00 Tomáš 7 Kuba 19

7:45 Martin 18

9:00 Šimon P.

11:00 Štěpán 26 Lukáš 2

Sobota 20.5.

17:30 Filip 4 Štěpán 14

Neděle 21.5.

6:00 Petr 23 Vašek 5

7:45 Francek 15

9:00 Dan 13

11:00 Lukáš 8 Mates 3

Írán (5)

z Gertova zápisníku

Komplex v Persepolis je i přes řádění archeologů zachovalý až zaplněný a rozhodně je tu mnoho k vidění. Stavělo ho několik perských králů a zbořil Alexandr Veliký (ale to se dá říct o většině měst, se kterými přišel do styku, takže to není žádné senzační odhalení). V prostoru se též nalézá muzeum, do kterého prý nemá cenu chodit, což nám sdělil Okap, kterého jsme tam vyslali, aby usoudil, zda vysoká cena vstupenky odpovídá množství vystavených střepeň nebo alespoň výkonu klimatizace. Za celým komplexem je do skály vytesaná hrobka. Vedle vchodu do areálu je přístroj s chlazenou vodou a ze země trčící kohoutek s vodou teplou.

Přístroje s chlazenou pitnou vodou jsou u veřejných budov po celém Íránu a lze z nich bez obav pít. Osvěžili jsme se a omyli, před námi byla noční jízda do Kermánu.

Po návratu na shirázský terminál jsme si čekání na odjezd krátili lelkováním, což je činnost v Íránu velmi oblíbená, zejména u mužů. Naše výprava dokonale zapadla a zároveň pomohla vytvořit v postupujícím soumraku neopakovatelnou atmosféru podvečera, ve kterém se všechny společenské aktivity přesouvají na volná prostranství, nejlépe na trávník. V tomto jedinečném prostředí jsme v tichosti rozjímali nad problémy celého světa a nad tím, jak dosáhnout všech ušlechtilých cílů, kterých dosud dosaženo nebylo. A jistě bychom vše vyřešili a všeho dosáhli, kdyby nás nevyrušil metař, jehož jediným cílem bylo zamést pod lavičkou, na které jsme seděli, což dával najevo pobuřujícím a nevhodným způsobem. Tato omezenost lidského ducha nás zarmoutila a raději jsme odešli.

Na peróně již byl přistaven náš bus; první a bohužel taky poslední klimatizovaný autobus na vnitrostátní lince. Vnější i vnitřní úprava však jinak ničím nevyčnívala z průměru íránských autobusů – tedy až na jednu maličkost. Video. Hned po odjezdu se poskok vrhl obsluhovat tento přístroj s dychtivostí, která mnohé napovídala. Se zájmem jsme sledovali jeho horlivé počínání a tajně doufali, že v zápase s moderní technologií neobstojí. Záhy se ale ukázalo, že přístroj má příliš málo

knoflíků na to, aby se dříve či později netrefil, takže jsme byli nuceni shlédnout íránský akční film. Byl o budoucím hrdinovi revoluce, jeho kamarádovi a dceři šáhova generála, která narozdíl od svého otce věděla, na čí straně je pravda. Hrdina revoluce bojoval statečně a vždy se zvedl ze země, přestože ho několikrát kopli do (mimo jiné) dost citlivého místa. Po jeho vítězství se k němu připojí sirota po generálovi a tento tragický prvek pak završí mrtvým, ale věrným kamarádem.

Tu noc jsme spali jako zabítí.

Středa 11.8.

Do Kermánu jsme dorazili brzy ráno a hned jsme začali shánět lístky do Bamu, odkud bychom byli rádi sledovali zatmění Slunce. Podařilo se nám sehnat lístky na 8:00, a protože bylo ještě dost času, vydali se ti momentálně aktivnější - Keprník, Okap a já – do centra. Chtěli jsme shlédnout křesťanský kostel, který se v tomto městě nalézá, a podívat se po městě, čili zevlovat a štatlovat. Hned za prvním rohem stála kasička vzájemné sociální podpory. Nebylo na tom nic divného, protože tyto schránky se nalézají skutečně všude a často ve více exemplářích na jednom místě; ale tato kasička kupodivu neměla ve svém okolí žádného Íránce, kterého by se mé počínání mohlo dotknout, a proto jsem si ji vyfotil. Je to jeden ze symbolů země. Bylo překvapující, že stát shromažďuje peníze zrovna tímto způsobem, a vzhledem k množství kasiček jsme považovali tuto státní akci za prodělečnou. Na základě

později zjištěných informací byl tento názor poopraven: akce může být výdělečná, ale jen pro toho, kdo provozuje vlastní schránku, a jen do té doby, než mu na to přijdou.

Cestou do centra Kermánu jsme neviděli žádnou pamětihodnost a ten kostel se taky ne a ne objevit. Nakonec jsme usoudili, že se skrývá v zahradě za zamčenými dveřmi (to aby bylo možno se po návratu na nádraží pochlubit neobvyklým zážitkem a celé výpravě tak dát zdání úspěchu). Dveře byly vyfoceny a my se rychle vraceli na nádraží ve snaze nezmeškat autobus. Abychom předešli panice, najali jsme taxíka a rychle se vrátili ke zbytku výpravy. Ale to nebylo třeba. Autobus odjel až po deváté.

Protože autobus mířil do Zahedánu, bylo zapotřebí se přepravit z křižovatky, kde jsme byli vysazeni, do města Bam, které bylo stranou hlavní silnice. Najatý taxikář nás odtud dovezl až k hotelu Ali-Amir, který byl doporučován v průvodci. Pokoje byly hezké a čisté, jenom pod pojmem air-conditioning si nikdo z nás nepředstavoval vrtuli u stropu. Ale takové drobnosti nikoho z nás v tu chvíli netrápily, nejdůležitější byly postele – už jsme skoro nevěděli, jak vypadají.

Po krátkém odpočinku jsme se vydali ulicemi do staré pevnosti Argé-Bam. Původně chránila pramen a oázu. Když pramen vyschl, pevnost se vylidnila a zpuskla. Pak se pramen opět obnovil, ale oáza byla nově vystavěna opodál, takže ze starých hradeb vidíte na široký zelený pás palem,

kteřý v sobě ukrývá nový Bam. Prostor uvnitř hradeb na nás zapůsobil a touto cestou bychom rádi návštěvu tohoto místa doporučili. Nám se navíc podařilo v tomto místě shlédnout 100% zatmění Slunce. I tuto podívanou vřele doporučujeme!

Znavení množstvím zážitků, odešli jsme do hotelu a uložili se do postelí. I to byl svým způsobem zážitek, protože od odjezdu z Brna to byla teprve druhá noc v posteli. Bylo v nás pevné odhodlání vychutnat si každý okamžik v poloze vodorovné, což se nám opravdu podařilo.

Čtvrtek 12.8.

Když jsme ráno kolem půl deváté odcházeli z hotelu, majitel nám přátelsky prozradil, že autobusy z Bamu do Kermánu odjíždějí v 6, 7 a 8 hodin ráno. Poděkovali jsme mu za poskytnutou informaci a šli shánět taxi, které by nás přepravilo na hlavní tah Zahedán – Kermán, kde by snad mohla něco stopnout i naše výprava, i když vzhledem k počtu a vzhledu se to nezdálo příliš pravděpodobné.

Taxíků jsme využívali poměrně hojně, neboť to byl laciný a zároveň rychlý dopravní prostředek, vhodný pro krátké přesuny v neznámých městech. Většinou jsme jezdili v jednom taxíku, kam se všech šest členů výpravy krásně vešlo, zvláště když se batohy vezly v otevřeném kufru. Dokonce nebylo třeba vysazovat či omezovat řidiče, který tak měl volné pole působnosti. V radosti nad tím, že se jeho vrak dostal do vyšší váhové kategorie, nás pak provedl městem nadstandardní rychlostí, nebo se

o to alespoň pokusil. S obsazeností taxíku nebyly problémy, protože v Íránu funguje tzv. „shared“ taxi, což znamená, že se do taxíků přistupuje stejně jako do tramvaje – kdo se vecpe (a zaplatí), ten jede.

To ráno v Bamu jsme se rozhodli najmout do svých služeb taxíky dva a pohodlnou a důstojnou jízdu zahájit tuto etapu cesty. Seděl jsem úplně sám na předním sedadle a měl jsem ho celé jen a jen pro sebe. Ale netrvalo to dlouho. Asi po dvou minutách jízdy mávl na taxikáře místní voják a začal přistupovat. Místo toho, aby si sednul dozadu, kde se po celé šířce vozidla rozvaloval jen Koala s Okapem, rozhodl se sednout si na přední sedadlo, které jsem až do té chvíle považoval za obsazené. Takže z příjemné jízdy nebylo nic, o nějaké důstojnosti ani nemluví. Když vystupoval, ani se nerozloučil; jako bych já mohl za to, že se mu nesesedlo pohodlně. Kromě toho byl tak roztržitý, že zapomněl zaplatit.

Taxikář nás vysadil na křižovatce hlavní silnice, kde bylo docela rušno a kde stálo hned několik autobusů. Protože byly všechny stejné, a nebylo tedy z čeho vybírat, nasedli jsme do nejbližšího a plynule pokračovali do Kermánu.

Na kermánském terminálu jsme si koupili lístky do Yazdu, významného a starého města se zoroastrijskými památkami.

pokračování příště

Kolik? Kolikrát?

Dneska jsme si pro vás připravili takový maličký testík:

1. Kolik bylo apoštolů?

- a) 3
- b) 12
- c) 17

2. Kolik apoštolů stálo pod křížem?

- a) 3
- b) 11
- c) 1

3. Kolik učedníků vzal Pán Ježíš na horu Tábor?

- a) 3
- b) 12
- c) 1

4. Učedníci řekli: Pane, tady jsou

- a) 2 meče
- b) 3 meče
- c) 1 meč

5. Kolik uší uťal Petr sluhovi velekněze?

- a) 4
- b) 1
- c) 2

6. Kolikrát Petr zapřel Pána Ježíše?

- a) 1 krát
- b) 2 krát
- c) 3 krát

7. Kolikrát padl Pán Ježíš pod křížem?

- a) 5 krát
- b) 2 krát
- c) 3 krát

8. Při kterém zastavení si připomínáme druhý Ježíšův pád?

- a) deváté
- b) sedmé
- c) osmé

9. Kolik je zastavení křížové cesty?

- a) 15
- b) 14
- c) 7

10. Kolik křížů bylo tenkrát na Golgotě?

- a) 1
- b) 3
- c) 2

11. Kolikátého dne vstal Pán Ježíš z mrtvých?

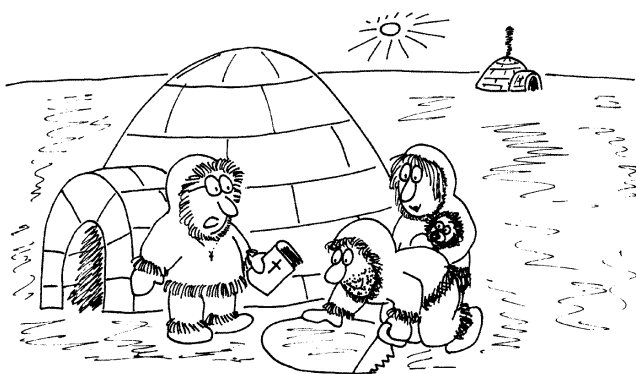
- a) 2. dne
- b) 5. dne
- c) 3. dne

12. Kolik učedníků se ubíralo do Emauz?

- a) 3
- b) 7
- c) 2

Trochu vám napovíme. Když sečtete čísla správných odpovědí, vyjde vám 54.

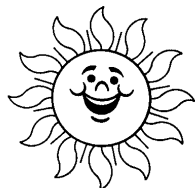
Troška humoru

RADŠÍ SI TO JEŠTĚ ROZMYSLETE..... OPRAVDU CHCETE HNED TĚD POLEŽÍT?

Pohádka

Daleko, předaleko, za bílou skálou, za potůčkem, za lesem na louce začala z jara klíčit dvě semínka. To jedno trošku dřív, to druhé o chvíli později. První zapustilo kořínek do hlíny, ale louka s ním nebyla spokojená. „Jak to rosteš, máš kořínek celý pokřivený a vůbec, děláš všechno špatně“, zlobila se každou chvíli. Zato s druhou kytičkou byla daleko spokojenější. Dávala jí mnohem více vláhy, pyšnila se s ní před motýly, že jistě bude jednou nejkrásněji kvést, a přikazovala té první, aby druhé kytičce nestínila a naopak ji chránila před deštěm a brouky.

Také sluníčko zálibně pozorovalo, jak obě kytičky vystrčily své lístky z hlíny, a podalo jim své ruce, aby jim pomohlo růst vzhůru. Obě kytičky se nemohly nasytit slunečního světla. Louka se na to chvíli dívala a pak rychle přistrčila nad první kytičku nedaleký lopuch, aby třeba ještě nezačala ubírat místo té druhé. První kytička zasténala, jak náhle přišla o zářivé sluníčko, a protože měla měla nedostatek vláhy, začaly její tuhé lístečky obrůstat trny. Den za dnem přikrývaly další a další trny, až pod nimi lístečky skoro ani nebylo vidět. A kytička se ježila proti všem a proti všemu.

Druhá kytička již nasadila na květ a zanedlouho líbezně rozkvetla. Zdaleka ji přilétali obdivovat motýli, včelky i čmeláci, a jen se divili, co to má v sousedství za protivně pichlavou kytku, která snad ani nikdy nerozkvete. A louka jim jen přikyvovala. „Vidíte, já jsem to říkala od začátku, že to tak bude.“

Jednoho dne přišel na louku zahradník a povšiml si zvláštní pichlavé květiny, kterou ještě nikdy neviděl. Opatrně ji vykopal a zasadil si ji na své zahradě, často ji zaléval i sluníčka měla dost. Netrvalo dlouho a podivuhodně rozkvetla do nevídané krásy.

Pozn. redakce:

Porozumely jste děti dnešní pohádce? Víte, ty dvě kytičky jsou dvě sestřičky a louka je jejich maminka. Tak to opravdu bylo – jen ta odstrkovaná sestřička se zatím nedokázala ukázat zahradníkovi, který ji stále hledá – našemu dobrému nebeskému Otci. Prosíme vás všechny, pomodlete se za ni. Ať otevře alespoň jedno pichlavé poupátko, aby pocítila Lásku, kterou ji Bůh zahrnuje. Bez Lásky nemohou žít ani kytičky, ani lidé.

Program bohoslužeb Svatého týdne 2000

Příležitost ke svátosti smíření bude od pondělí 17. 4. do středy 19. 4. 2000 během ranních bohoslužeb a především odpoledne od 15 hodin až do večera podle potřeby. Na Zelený čtvrtek a Velký pátek se bude zpovídat již jen od 15 do 17 hodin. **UPOZORŇUJEME:** Během obřadů Svatého třídní se zpovídat nebude!

Pondělí, úterý a středa Svatého týdne (17. 4. – 19. 4.)

- bohoslužby jako ve všední den, tj. v 6.30, 7.30 a 17.30 hodin, ve středu v 17 hodin je křížová cesta pro děti

Zelený čtvrtek 20. 4. 2000

- ranní bohoslužby nebudou
- dopoledne bude křížová cesta a program pro děti
- v 9.00 začíná v katedrále tradiční „Missa chrismatis“ – mše Otce biskupa a kněží diecéze s obnovou kněžských slibů a svěcením olejů
- od 15 do 17 hodin se bude zpovídat
- v 17.30 mše svatá na památku Ježíšovy poslední večeře
- po jejím skončení bude příležitost k soukromé adoraci v „Getsemanské zahradě“ do 21 hodin

Velký pátek 21. 4. 2000

den přísného postu

- ranní bohoslužby nebudou
- v 15 hodin pobožnost křížové cesty

- od 15 do 17 hodin příležitost ke svátosti smíření
- v 17.30 velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, velkopátečními přímluvami a svatým přijímáním
- po skončení obřadů adorace u kříže s komunitou Emmanuel do 22 hodin

Bílá sobota 22. 4. 2000

- ranní bohoslužby nebudou
- od 10 do 16 hodin možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“ (prosíme, запиšte se v sakristii do rozvrhu k půlhodinovým adoracím po celý den)
- obřady Velikonoční vigilie začnou ve 21 hodin žehnáním ohně před hlavním vchodem do kostela – prosíme, přineste si svoje svíce opatřené kornoutky proti odkapávání vosku na lavice(!)

Hod Boží velikonoční 23. 4. 2000

- bohoslužby jako v neděli, tj. v 6.00, 7.45 latinská, 9.00 se zpěvem chrámového sboru, 11.00 a 19.30
- na konci každé bohoslužby se koná tradiční žehnání pokrmů

Pondělí velikonoční 24. 4. 2000

- bohoslužby budou jako v neděli, tj. 6.00, 7.45, 9.00, 11.00 a 19.30 hodin